

DANSK ARBEJDSGIVERFORENING.

København, den 31. August 1925.
Vestervoldgade 113.

Til Erhvervsministeriet.

Under Henviisning til Erhvervsministeriets ærede Skrivelse af 8. ds. angaaende Dansk Arbejdsgiverforenings Syn paa Valutaspørgsmaalet tillader vi os at udtale følgende:

Der har ikke indenfor Dansk Arbejdsgiverforening hersket Tvivl om, at det er en national Nødvendighed at sætte sig som Endemaal Genindførelse af Kronens Guldindløselighed til Pari Kurs. Der er imidlertid heller ingen Tvivl om, at den voldsomme Stigning, der har fundet Sted i den senere Tid, er meget uheldig. For Eksportindustrien og de Virksomheder, som direkte konkurrerer med udenlandske Varer paa det danske Marked, betyder den hurtige og uventede Kronestigning i mange Tilfælde væsentlige Tab paa foreliggende Lagerbeholdninger og i alle Tilfælde en betydelig relativ Forhøjelse af Omkostningerne til Arbejdsløn. Overmaade ofte vil denne Forhøjelse af Udgifterne til Arbejdsløn gøre de danske Frembringelser dyrere end de udenlandske, saaledes at de danske Produkter vil blive skudt ud i Konkurrencen. For den Del af Haandværk og Industri, der arbejder for Hjemmemarkedet, betyder den hurtige Kronestigning en — ofte overdreven — Forventning hos det store Publikum om forestaaende Prisfald, og Følgen heraf bliver, at Bestillinger holdes tilbage.

De bestaaende Lønoverenskomster er ikke beregnet paa Ændringer af en saadan Karakter. Den Regulering efter Pristallet, som er fastsat i Overenskomsterne virker først, naar det Prisfald, der følger af Kronestigningen, har gjort sig gældende i nogen Tid, og den Stigning i Kronen, der har fundet Sted siden Efteraaret 1924, har saaledes indtil Dato aldeles ikke berørt Lønningerne, men disse er tværtimod i Foraaret — meget mod Arbejdsgiverforeningens Ønske — blevet forhøjet. Udgiften til Arbejdsløn omregnet i Guld er derfor for nærværende betydeligt højere end forudsat, og selv om det maa erkendes, at Arbejderne endnu ikke i fuld Udstrækning har draget Fordel af den med Kronestigningen følgende Nedsættelse af Priserne, er Udgiften til Arbejdsløn dog for Øjeblikket forholdsvis for stor.

Naar Kronestigningen ophører, vil Produktionen sandsynligvis efter nogen Tids Forløb genvinde sin naturlige Ligevægt, hvad enten nu dette for Arbejdslønnens Vedkommende vil naas gennem de Lønnedsættelser, der følger med det forventede Fald i Pristallet, eller det bliver nødvendigt for de Virksomheder, der er særligt haardt ramte, at forsøge at forhandle sig til Rette om ekstraordinære Lønnedsættelser for overhovedet at kunne beskæftige Folkene. Det Tidsrum, der hængaar, indtil Produktionsudgifterne er nedbragt i Forhold til Valutaens højere Stilling, vil naturligvis blive overordentlig vanskeligt, og det vil ikke kunne undgaas, at Produktionen i vid Udstrækning standser, og at der opstaar en meget betydelig Arbejdsløshed, der ikke saaledes som en forbigaaende Arbejdsløshed kan lade sig afhjælpe ved Anvendelse af Nødhjælpsarbejder.